

Fiatal szerző írásait jelentette meg a könyvhétre az Antológia

A könyvműhelyek voltaképpen az utókornak dolgoznak

Fincs kerek évfordulójuk: zenkét éves a lakiteleki antológia Kiadó. Nincsenek cenzúrák kiadványaik: a magyar nemzetismeret értékeit őrzik. Fincs hosszú könyvheti listájuk: hét-három kötet állt elő. Főszereplőként fontos a jelenlétük, mondhatni, hiánypótló szerepet állnak magukra.

BORZÁK TIBOR

Megnyerő külsejű fiatalemberrel érkezik megbeszélte kecskeméti találkahelyünkre Agócs Sándor, a lakiteleki Antológia Kiadó és Nyomda ügyvezető igazgatója és felelős szerkesztője. Horváth Ferenc, a 23 éves, csepisi fiú a Szegedi Tudományegyetem bölcsész-iránának magyar–finnugor szakos hallgatója, a könyvhétre jelenik meg első novelláskötete. Idegeneknek tilos! címmel.

– Tizenkét esztendő egy könyvkiadó életén komoly múltnak számít? – kérdezem a költőként mostanság hallgató Agócs Sándortól.

– Kérdésre igennel válaszolhatok. Az Antológia Nyomda 1990 szeptemberében alakult fontos külföldi, főként kanadai tőke bevonásával, illetve magyar és lakiteleki cégek, magánzemélyek részvételével. A tulajdonosok változása, a tőkeemelés és a kivásárlás után jelenleg a lakitelek Alapítvány, valamint két magánüzemely kezében van a cég. Első tíz kötetünk még a könyvkiadási joggal is rendelkező nyomda gondozásában látott napvilágot, azt követően önálló könyvkiadót hoztunk létre, majd 1994 szeptemberétől a hatékonyabb gazdálkodás érdekében összevontuk a két tevékenységet.

– Sikerült saját arculatot kialakítani?
– Ingyenes szépirodalmi és történelmi tárgyú könyvek megjelenítésére vállalkozunk.

Agócs Sándor szerkesztő (jobbról) és Horváth Ferenc elsőkötetes író A SZERZŐ FELVÉTELE

Az Antológia Kiadó neve nem kerülhet rá akármilyen könyv címlapjára. Évente általában nyolc-tíz kiadványt gondozunk, eddig százhusz kötetet adtunk ki. A magyar nyelvet illetően majd minden tájáról érkező kéziratok zömét eddig sikerült megjelentetnünk, de azt nem hallgathatom el, hogy bizony, volt olyan eset, amikor anyagi – és nem esztétikai – megfontolások miatt kellett a könyvről lemondanunk. Ami, sajnos, magyar jelenség.

– Mekkora árat fizetnek az igényességükért?

– Csak könyvkiadóként a jelenleginél is nehezebb volna a dolgunk, de miután biztos előkészítői és nyomdai háttérrel rendelkezünk, valamivel gördülékenyebben és gazdaságosabban tudunk az értéktérítésre összpontosítani. De az évek során azért kemény helyzetek is adódtak. Legutóbb a kormányváltás idején, amikor egy budapesti könyvkiadó visszalépett az Oktatási Minisztérium pályázatán első helyezést elért Haza a magasban című magyar nemzetismereti tankönyv két kötetének megjelenítésétől, mely elsősorban

a nyugati világ országaiban élő nemzetársainak és a magyarul tudó s tanuló diákoknak, valamint tanítóknak készült. A szerzők, Alföldy Jenő, Bakos István, Hámosi Péter, Kiss Gy. Csaba megkerestek bennünket, mi pedig melléjük álltunk. A politikai indíttatású támadások természetesen nem maradtak el.

– Az nem okoz gondot, hogy a kiadó a Magyar Demokrata Fórum „szülőföldjén” működik?

– Eleinte sokat szenvedtünk amiatt, hogy az MDF kiadójának tartottak bennünket, holott semmi közünk a párthoz. Igaz, székhelyünk Lakiteleken van, mégis megmagyarázhatatlannak vélem, hogy emiatt egyes könyvterjesztők ódzkodnak kiadványainktól. Lezsák Sándor személye miatt is érték bennünket támadások, pedig nem érheti az a vád kiadót, hogy a politikus műveit, vagy az én verseimet helyezné előtérbe. Lezsák Sándor Nyolcvan vödör levegő című „tragikus komédiája” a sikeres színházi bemutatót követően tizennégy év (!) elteltével látott napvilágot, mi-

után áldását adta arra, hogy egy limitált ténpi ajándékkötet után nagyobb példányszám-ban is forgalomba kerülhessen, immáron a kiadó feltüntetéseivel, miközben egyéb írásai máshol jelentek-jelennek meg. Jömagam is kíváncsi az alkalmat, hogy két verseskötetem után boltokba kerüljön a harmadik...

– Mire a legbüszkébb?

– Mostanság a nemzetismeret tankönyvünkre, a korábbi évekből pedig a több mint húsz ezer példányban vevőre talált Trianon-kötetre, amelyet Vecsek József állított össze Nemzetgyilkossági kísérlet címmel, de büszke vagyok az 1987-es lakiteleki találkozó általunk megjelentetett jegyzőkönyvére, az 1956-os sortűzeket dokumentáló három kötetünkre és a cserkészeknek szóló kézikönyvünkre. Örülök annak is, hogy Tóth Erzsébetet tízéves hallgatás után sikerült rábírom harmadik verseskötetének publikálására.

– Hogyan tovább?

– Az Antológia Kiadó tevékenységét el lehet hallgatni, de megkerülni nem lehet. Nagyon sok erőfeszítés rejlik abban, hogy könyveink országos figyelmet keltsenek. A jövőben szeretnénk legalább annyi jó kötetet előrukolni, mint eddig. Tény, hogy a tizenkét év alatt felépített váruunkban figyelemre méltó élet zajlik, és olyan kiadványokért vállalkozunk a felelősséget, melyek az utókör számára maradandó értéket jelentenek. Kiadói tevékenység hitem szerint másképp nem is volna érdemes folytatni. És a feltörekvő fiatal tehetségek felkarolása legalább ennyire fontos.

Ezt mi sem bizonyítja jobban, minthogy Agócs Sándor mellett til az első felfedezett, Horváth Ferenc, akiről a cikk elején már említést tettem. Kérdésemre az egyetemista író azt válaszolja, hogy első novellái saját kedvtelésére születtek, aztán eljutottak a kiadó „gyilkos szerkesztőjéhez”, s attól kezdve nem volt megállás. Következő munkája nem feltétlenül szépirodalmi lesz, miután szívesen foglalkozik magyar–finnugor irodalomtörténeti tanulmányokkal. A június 12-én kezdődő finnepen a budapesti Vörösmarty téren minden nap dedikálja a rangot jelentő könyvheti listára került alkotását.